

Народився 18 серпня 1873 р. у Бессарабії в сім'ї сільського вчителя. Батьківська наука стала відправною точкою у становленні Івана Олександровича як учителя. Він назавжди запам'ятав та упродовж всієї професійної діяльності сумлінно слідував надзвичайно мудрому та цінному твердженню-настанові рідного батька, вічній давньогрецькій істині: «Учень — не чаша, яку необхідно наповнити, а факел, який потрібно запалити».

Упродовж 1892–1896 рр. навчався у Байрамчській семінарії, згодом вчителював у сільських школах Бессарабії. У 1916–1919 рр. проходив педагогічні курси в Дніпропетровському педагогічному інституті. Був призначений головним інспектором культурних професійних закладів України.

Із 1917 р. працював начальником відділу освіти Південного округу шляхів сполучення. У 1920 р. обіймав посаду завідувача народної освіти Попаснянської дільниці Південної залізниці.

У 1922 р. став головою Комітету з питань освіти і науки Донецької області, у 1923 р. — начальником професійної освіти Південної залізниці, у 1926 р. — директором Харківського технікуму механічної спеціальності.

БЕСЕДОВСЬКИЙ Іван Олександрович

*Директор
Харківського автомобільно-
дорожнього інституту
в 1930–1931 рр.,
кандидат технічних наук,
доцент*

У 1929 р. його призначено начальником Харківського об'єднаного технікуму шляхів сполучення з трьома відділеннями (механічним, експлуатаційним і вечірнім). У 1930 р. Іван Олександрович на базі технікуму створив два інститути — Харківський експлуатаційно-тяговий та Харківський автомобільно-шляховий, які очолював до 1931 р. Гармонійний симбіоз лідерських якостей, великої життєвої енергії та нестримного бажання робити добро сприяли швидкій організації навчального процесу в інститутах, повному забезпеченню студентів житлом.

У 1931 р. створені виші організаційно були роз'єднані й до 1935 р. І. О. Беседовський керував лише Харківським експлуатаційно-тяговим інститутом залізничного транспорту. Згодом працював у Харківському автомобільно-шляховому інституті — спочатку був завідувачем кафедри соціально-економічних дисциплін, а потім викладав курс конституції на вечірньому робітфаці. У 1940 р. призначений старшим лаборантом кафедри марксизму-ленінізму.

Помер 9 червня 1941 р.

Народився 21 грудня 1890 р. у м. Чернівцях в сім'ї сільського вчителя. Батько прищепив синові любов до книги, адже знав, що читання надихає, збуджує, заспокоює, дає безмежні знання про світ, безцінний досвід. Тож хлопчик бувало годинами пропадав у дивовижному царстві розумних думок.

Упродовж 1905–1909 рр. навчався у Свіслочській вчительській семінарії, після закінчення якої вчителював у с. Скрипелі.

У 1914 р. призваний на військову службу до лав Збройних Сил, з 1918 до 1920 р. служив діловодом. Після служби в армії обіймав керівні посади у сфері освіти та працював учителем. Петро Климентійович був переконаний, що педагог не може успішно навчати своїх вихованців, якщо сам не працює над собою. У роботі з дітьми надавав велику увагу особистості учня, вмів знайти ключ до серця кожної дитини.

Упродовж 1927–1931 рр. був начальником відділу просвіти Наркомпрому м. Харкова та навчався у Харківському інституті народної освіти.

Із 1931 до 1933 р. обіймав посаду директора Харківського автомобільно-шляхового інституту. Із ініціативи Петра Климентійовича в ХАДІ було засновано

ТИСЯЧНИЙ Петро Климентійович

*Директор
Харківського автомобільно-
дорожнього інституту
в 1931–1933 рр.,
кандидат технічних наук,
доцент*

13 кафедр, відкрито вечірнє відділення, організовано третій факультет із підготовки викладачів технічних ВНЗ, адже на той час у зв'язку зі створенням у Харкові багатьох вишів не вистачало викладацьких кадрів.

У 1933–1934 рр. — заступник міськнаросвіти Наркомпрому Харкова.

Із 1934 до 1935 р. обіймає посаду завідувача кафедри політичної економії Харківського інституту механізації та електрифікації, а з 1935 до 1941 р. — завідувача кафедри політекономії Наркомпрому УРСР.

Упродовж 1941–1943 рр. працював лектором, завідувачем партійного кабінету НКПС політичного загону № 7 на станції Чимкент у Туркменістані.

У 1943–1944 рр. під час евакуації в м. Фрунзе завідував кафедрою політекономії Харківського інституту інженерів комунального будівництва. Після війни з сім'єю переїхав до Львова. У 1949–1964 рр. доцент П. К. Тисячний був завідувачем кафедри теоретичної та прикладної економіки Львівського національного університету ім. Івана Франка.

Помер і похований у Львові.